Він проїхав повз мене на коні вороному…
Гинув вечір нечутний в обіймах зелених,
В буйних травах губилася стежка додому…
На коні вороному повз мене…
На коні вороному… повз мене…

Без думок до плетня притулилась грудями…
Під стальовим копитом шляхи не курились.
Спали верби приспані сутінків піснями…
Без думок до плетня прихилилась…

Коло обрію вежі не знали спочинку…
Чи то сонце в очах запалило пожежу?
Чи то бог молодий, чи просто людина?
Коло обрію мури і вежі…

Він проїхав і зник на коні вороному…
В росах трави заплакані буйно-зелені…
Сонна стежка покликала тихо додому…
На коні вороному… повз мене…